

שיחות

קודש

נשא - תשמ"א

©
כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור בכתב
מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פכון

נתקבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור על ידי

הרב יצחק טווערסקי

- שְׁבוּעוֹת תשפ"א..... 1.
- ז. דרשה הכנה לחג בין מנחה למעריב.....
- ז. משנה באבות בענין עלבונה של תורה.....
- ז. למה יש כ"כ הרבה סבל בעולם.....
- ז. למה מרגישים אדישות וקרירות מוגזמת.....
- ז. צריכים להעביר למוכר את מלוא הסכום.....
- ח. אדם שלא חי את מציאותו האמתית נכנס להיסטריה.....
- ח. לפעמים אדם לא מסודר עם הכספים שלו.....
- ח. אדם צריך לעשות חשבון מדויק על כל הוצאה שמוציא.....
- ח. אדם צריך לעשות חשבון הנפש.....
- ח. אדם שעושה חשבון הנפש מגלה כמה הוא רחוק מהקב"ה.....
- ט. אדם יכול לפעמים במקום להתקרב למטרה להתרחק ממנו.....
- ט. אדם שלא עושה חשבון הנפש מכניס את עצמו לפלונטר.....
- ט. אדם שמבין את המצב שלו יכול לעשות סדר במוחו.....
- ט. להגיע לפנימיות התורה זה רק ע"י הסכנה.....
- ט. קשיות על הפסוקים.....
- י. בני ישראל לא הרגישו החיסרון שלהם.....
- י. בחר סיני גילה את החיסרון שלהם.....
- י. כל זמן שחיו בפירוד לא ידעו שחסר להם משהו.....
- י. העיקר ללכת עם פנימיות ולא חיצוניות.....
- י. כולם הגיעו בשבילי.....
- יא. אחד שלא חי את הסכנה מזיק לחבריו.....
- יא. העיקר לחיות בפחד תמידי.....
- יא. אדם שיש לו פחד אמיתי מגיע לדביקות בהקב"ה.....
- יא. פחד הוא לא דבר מאוים.....

- העיקר של הדרך הוא כשהולך לך הכל על מי מנוחות..... יא
- אדם שחי עם הקב"ה רק בשעות הלחץ אינו עובד אותו כראוי..... יב
- אדם שחי עם הקב"ה רק בעת לחץ זה כמו שלוקח אקמול..... יב
- אדם שחי בפחד תמידי נמצא בשלווה..... יב
- אדם צריך מתוך התבוננות להכיר שפלות עצמו..... יב
- הכאב בא לעזור לך ולא להציק לך..... יב
- עלבונה של תורה הם אלו שלומדים אותו בחיצוניות..... יב
- קשיא על פסוק בתהילים..... יג
- מתנה זה עם תנאים שביה זה בלי תנאים..... יג
- משה רבינו נלחם להוריד את התורה לעולם..... יג
- עשרת הדברות נאמרו לכל אחד מישראל בכל מצב שהוא..... יג
- קשיות על הגמרא אי לאו האי יומא..... יג
- אדם צריך על ידי התורה להתרומם להקב"ה..... יג
- רק ע"י אחדות וסכנה מגיעים לתורה..... יד
- קידוש יום טוב בבוקר..... טו
- למה המלאכים לא רצו שהתורה ירד למטה..... טו
- יש אנשים שמאוד עסוקים עם שעון..... טו
- בני ישראל חיים למעלה מהזמן..... טו
- צריכים לקבל את התורה אפילו כשזה לא הולך..... טו
- משיח לא מגיע כי הוא חסיד..... טו
- נעילת החג..... טז
- הפסוקים בענין קבלת התורה..... טז
- מהו הכוונה היטיבו את אשר ידברו..... טז
- סיפור עם הרה"ק מקאברין..... טז
- מלאכים משבחים את הקב"ה ולא חוזרים לזה לעולם..... טז

- טז..... בני ישראל יכולים לשבח את הקב"ה מתי שרוצים
- יז..... הקב"ה מחכה לתפילות בני ישראל
- יז..... העיקר להיות בעולם ולהילחם עם היצר
- יז..... לבד אי אפשר להשלים את המטרה
- יז..... יש קשר שזה לקיום העולם ויש קשר שזה מעצבן
- יז..... אדם שחי אינטרס ברגע שהוא לא יכול להשיג הוא מסתבך
- יח..... יש אנשים שמספקים את עצמם בניצול הזולת
- יח..... אדם שחי ככה נשאר במעב של פלג גופא
- יח..... אדם שחי ככה חברים סובלים ממנו
- יח..... אדם מתחתן כדי לבנות את עצמו בנפש
- יח..... אדם יכול לרמאות את עצמו ולמעשה זה מעשה היצר
- יט..... אדם צריך לדעת שלפעמים החבר לא יכול
- יט..... העיקר לראות האם אני מסוגל לדחות את התענוג או לא
- יט..... ואפשר להעביר אותו בתענוג רוחני או גשמי
- יט..... אדם שמצליח להעביר את התענוג יש לו קשר נכון ואמיתי
- כ..... אם אני לא יכול לעצור את עצמי סימן שזה קשר אינטרסים בלבד
- כ..... הבעיה הוא שחשב שהוא מאטקע חתן
- כ..... מזה שאי אפשר לעשות בונים את הנפש הרבה יותר
- כ..... אי אפשר לעמוד עם הקב"ה כל הזמן
- כ..... העיקר לשמוע רעיון מכל אחד ולחזק אחד את השני
- כ..... אסור לשלוט על החברים
- כא..... בני ישראל הרגישו שזה יכול להחריב להם ולא לבנות
- כא..... הפסוקים בענין זה
- כא..... חברות זה לא לדקה אלא לעולם
- כא..... היום אפשר להסתובב עם התורה בכיס

הַעֲבוּר

שְׁבוּעוֹת

עֲנִינִים

- העיקר הוא לחיות עם התורה..... כא
- להגיד מילים בלי להגיע לפנימיות זה כלום..... כב
- אדם צריך לבנות את עצמו ואת הסביבה שלו..... כב
- עוד שש עשרה שבועות מגיע ימים הנוראים..... כב

שבועות - תשפ"א

דרשה הכנה לחג בין מנחה למעריב

משנה באבות בענין עלבונה של תורה

איתא במשנה אבות (פרק ו' מ"ב) אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף שנאמר נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם. ואומר והלוחות מעשה אלוקים המה והמכתב מכתב אלקים הוא חרות על הלוחות, אל תיקרי חרות אלא חרות שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. וכל מי שעוסק בתלמוד תורה הרי זה מתעלה, שנאמר וממתנה נחליאל ומנחליאל במות.

לכאורה צריכים אנו להבין מהו הכוונה או להם לבריות מעלבונה של תורה, ואיך זה קשור אלינו בעבודת השם יתברך בחיי היום יום?

למה יש כ"כ הרבה סבל בעולם

ונראה להקדים דאיתא ב**חברותא** לפעמים אנו מתפלאים ומשתוממים למה כל כך הרבה סבל בעולם, הלא אנו רואים בבירור שיש התקדמות בעולם בהשתדלות למלאות אחר רצון הבורא יתברך שמו, מניחים תפילין מהודרים מרבים בתפילות נוסעים למקומות הקדושים נותנים צדקה וכו' וכו', וא"כ למה יש כל כך הרבה סבל, ולא נעזרים בזכות המצוות ומעשים טובים, הלא אומרים שלא היה כזה דור אף פעם שיש כ"כ הרבה תורה ומקומות של תורה, הרי כולם לומדים יש לכולם שיעורי תורה שולחים את הילדים ללמוד תורה, א"כ למה יש כ"כ הרבה סבל בעולם.

למה מרגישים אדישות וקרירות מוגזמת

ועוד הלא ריבוי התפילה וההתאמצות בקיום המצוה היו צריכים להכניס בנו איזה תחושה בהתלהבות דקדושה, ולמעשה אין אנו מרגישים בדביקות והתלהבות מיוחדת, אדרבה אנו נמצאים לפעמים באדישות ובקרירות מוגזמת כאילו כל הענין של לימוד התורה קיום המצוות וריבוי התפילה אינו מנת חלקנו כלל. לכאורה היינו מצפים שתהיה תגובה מיידית על כל השתדלות, ואם כן נשאלת השאלה למה למרות זאת יש כל כך הרבה סבל ולמה קיימת קרירות ואדישות בקיום המצוות על אף העובדא שיש ריבוי בתורה ובמצוות ריבוי בתפילה וכדומה.

צריכים להעביר למוכר את מלוא הסכום

אסביר לכם זאת בדרך משל ממה שקורה לנו בחיי היום יום. דהנה ידוע כשאחד רוצה לקנות בנין או מגרש עליו לשלם את כל התשלום אותה סיכמו בעת החתימה על שטר קניה ומכירה, ורק לאחר ששילם הקונה את כל התשלום הנכס עובר לבעלותו, לפיכך יתכן שהקונה כבר שילם כמעט תשלום מלא ובגלל שחסר לירה אחת שקל אחד אין המגרש עובר מרשות המוכר לרשות הלוקח. ולפעמים קורה שכבר שילם את כל התשלום ובכל זה אין הרכוש עובר לרשותו מחמת שחסרים מסמכים שונים או אי תשלום דמי העברה למרות שמועטים הם.

אדם שלא חי את מציאותו האמיתית נכנס להיסטריה

העיקובים שיש בהעברת הנכס מרשות המוכר לרשות הלוקח גורמים לבני אדם תסכולים גדולים. קונה הנכס סבור שכבר שילם את כל הסכום וכשמגיע לעשות חשבון עם המוכר מגלה שעדיין לא שילם אפילו מחצית דמי הקנייה. הלוקח נתפס בהיסטריה וזועק איך יתכן שעדיין לא פרעתי אפילו מחצית, למרות התשלומים המרובים ששילמתי במשך כך וכך שנים, כי לא שם לב למציאות האמיתית שלפעמים לא שילם חלקו בזמן וצבר ריבית וריבית דריבית. וגם בגלל העובדא שלא שילם עבור הרכישה בבת אחד ניתוסף לו הוצאות בנקאיות והוצאת נוספות בגין פריסת החוב למשך מספר שנים ועוד הכל בהיתר עיסקא על פי הלכה.

לפעמים אדם לא מסודר עם הכספים שלו

איך באמת קרה שיחשוב שכבר שילם עבור כל הדירה הרכוש בו בזמן שנשאר חייב הון עתק. הסיבה הפשוטה לכך הייתה מפני שהאדם – הלוקח לא היה מסודר עם הכספים שלו. הלוקח לא עשה חשבון כמה שילם וכמה צריך עוד לשלם, וגם לא זכר מתי חל זמן התשלום כדי שלא יצבור ריבית וריבית דריבית. ומכיוון שלא היה חי בחשבון היה נדמה לו שכבר פרע את כל חובת התשלום וכשהתברר לו מצבו האמיתי נתקף בהיסטריה, עד שהיה קשה להרגיע אותו.

אדם צריך לעשות חשבון מדויק על כל הוצאה שמוציא

העצה הפשוטה במצבים אלו הוא להדריך את הקונה בכל מה שנחוץ לדעת איך להתעסק בעת רכישת הבית שהוא לרשום כל הפעולות שנעשו ולציין בלוח יומן מתי עליו לשלם את התשלומים הנוספים, כי דרך הכרת המצב לאישורו ידע מה שילם ומה יש לו עוד לשלם ומתי יקבל את הרכוש לידי. ואז לא יהיה נשבר בקרבו על שאין לו עדיין שום בעלות על הנכס על אף שכבר שילם סכום ניכר, כי מבין שהכסף שכבר שילם לא הולך לאיבוד, כל תשלום ותשלום מצטבר לחשבון גדול עד לפריעת כל התשלום שנדרש עבור רכישת המגרש הבית הדירה וכדומה.

אדם צריך לעשות חשבון הנפש

אותו דבר בעבודת השם אדם צריך לעשות חשבון הנפש ולדעת איפה הוא נמצא בעולם אז יראה שזה לא בדיוק כמה שהוא חשב לפני זה. מהמשל שהבאנו לעיל נבין שאף אם האדם לומד תורה בקביעות ומקיים מצוותיה כתיקונו בכל זאת לא עוברים מיד מהמציאות הגופני אל המציאות הרוחני רק לאחר ההתעלות המושלמת שהיא בהכרה הברורה שאינו מציאות כלל והכל מציאות הבורא יתברך שמו.

אדם שעושה חשבון הנפש מגלה כמה הוא רחוק מהקב"ה

וכ"ש כאשר יש לאדם כל מיני נפילות ורפיונות בעבודת השי"ת ולצערנו הרב רבים הם אשר בהם מתפתח אצל האדם מצב של הפסדים וצבירת חובות ריבית וריבית דריבית. ומתמת העובדא שחי בהפקרות ואינו עושה חשבון הנפש אמיתי נראה לו כאילו שעשה מספיק והותר בקיום התורה והמצווה, ולפיכך מתפלא על עצמו מדוע נמצא בתחושה כל כך ירודה ומדוע מוקף סבל ויסורים, והתחושה היא כל כך ירודה ממש ההיפך מהתלהבות דקדושה וההיפוך מדביקות אמיתית אל השי"ת. ואם יעשה קצת חשבון נפש אמיתי יגלה עד כמה שהוא רחוק מהשגת השלימות דקדושה.

אדם יכול לפעמים במקום להתקרב למטרה להתרחק ממנו

כאשר נתבודד בינינו לבין עצמינו ונהיה מוכנים לעשות חשבון הנפש אמיתי וכאשר נגלה כמה אנו רחוקים מהשלמות. הן מחמת הכישלונות שנכשלו בכישלונות של ממש וגרמנו לעצמנו להתרחק מהמטרה במקום להתקרב אל המטרה. והן בכוח העובדא שאנו בעצם לא מעוניינים להשתחרר מהמציאות הגופנית שלנו ושאו קשורים בה ככלב הקשור לבעליו. ואפילו אם בחסדי השי"ת לא היו הרבה כישלונות בכל זה עדיין לא הגיעו בקיום התורה והמצווה לדרגא של לימוד התורה לשמה אז יובן מדוע לא הגיעו לשלימות הביטול והשמחה האמיתית בדביקותו בו יתב"ש.

אדם שלא עושה חשבון הנפש מכניס את עצמו לפלונטר

מזה אנו למדין כמה חשובה ההתבודדות וההתבוננות וכמה יש בכוח ההתבודדות ליצור מהפך בחשיבה של האדם ולהביאו אל השלימות. כי מי שאינו מתבונן ואינו עושה חשבון הנפש אמיתי הוא מכניס את עצמו בפלונטר של דמיונות ותחושת תסכול כלפי הרבש"ע איך יתכן שאחרי שכל כך הרבה השתדלתי ובכל זאת אני חש כל כך מתוסכל ואיני חש כל התקרבות בורא, חיי המבולבלים אינו נותן לעצמי מנוח וכו' וכו'.

אדם שמבין את המצב שלו לעשות סדר במוחו

לעומת זאת מי שמתבונן מתבודד ועושה חשבון הנפש אזי עצם ההכרה שהוא רחוק מהשי"ת ורחוק מהשלימות מהווה ערך של שלימות בפני עצמו, כי ההכרה בחסר נחשב גם כן כהשגה, כך שההתבודדות ועשיית חשבון נפש אמיתי מפיח רוח חיים באדם. דרך הכרת המצב לאישורו מצליח האדם לעשות סדר במוחו. ואז אינו חש כאילו ההשתדלות הולכת לאיבוד ואינו מתייאש כאשר עוברים עליו מצבים קשים כי יודע לתת תשובה לעצמו, הלא עדיין רחוק אני מהשלימות, ועל ידי זה דייקא שואב כוח להחזיק מעמד ולהשתדל בהמשך.

להגיע לפנימיות התורה זה רק ע"י הסכנה

היוצא לנו מכל זה שאדם שלא עושה חשבון הנפש חושב שהקב"ה חייב לו ובצדק הרי הוא לומד ומשתדל להחזיק לומדי תורה והוא בעצמו מגיע לשיעורי תורה וגם שולח את הילדים ללמוד תורה ועושה לכאורה המון בשביל התורה ואז קשה לו למה יש כ"כ הרבה סבל בעולם, אבל התשובה הוא ברגע שאדם חי עם חשבון הנפש מתחיל לראות שעוד לא התחיל לעשות בשביל תורה שום דבר. דהיינו יש שתי דרכים ללמוד תורה יש ללמוד תורה בתור ידע והעיקר לצאת ידי חובתו ויש ללמוד תורה להגיע להקב"ה כי תרי"ג מצות הם תרי"ג עטין עצות להגיע להקב"ה, א"כ אדם שלא עושה חשבון נקרא שלומד תורה בשביל הידע בלבד ואז הוא באמת לא יודע מה קורה כאן, אבל אחרי שאדם עושה חשבון הנפש דהיינו הוא מגיע להכרה שתורה הוא פנימיות ולא רק ידע אז מתחיל לראות שעוד לא התחיל כלל ללמוד תורה. ולהגיע לכל זה הוא רק ע"י הסכנה שאדם חי שבלי עזר אלוקי הוא לוקח את התורה לעצמו.

קשיות על הפסוקים

איתא בדברי חיים דכתיב בחודש השלישי וגו' באו מדבר סיני ויסעו מרפידיים וגו', והדקדוקים רבו, חדא למה הקדים הכתוב ביאתם להר סיני טרם נסעם מרפידיים, והוי ליה למימר ויסעו מרפידיים ויבאו ביום הזה מדבר סיני, כי קודם הרי יצאו משם ואח"כ הגיעו להר סיני ולא שהגיעו להר סיני לפני שיצאו משם. וגם למה הכפיל הכתוב ביאתם לסיני.

בני ישראל לא הרגישו החיסרון שלהם

הנה מבואר הדרוש שבפרידים רפו ידיהם מן התורה, ובבואם להר סיני נעשו אגודה אחת ולב אחת לקבל התורה הקדושה. והנה מבואר חילוק שבין רפידיים לסיני, כי קודם בואם לסיני והיה ביניהם פירוד וריפוי ידים, לא הרגישו החיסרון כלל, וכל אחד היה לטוב בעיניו, אך כשבאו לסיני והיה ביניהם אחדות, נתברר להם שלמפרע לא היו בלב שלם ולא היו טובים וברי לבב.

בהר סיני גילה את החיסרון שלהם

ואם כן שפיר שהקדים הכתוב ביאתם לסיני טרם שהודיע נסיעתם מרפידיים, להורות אל הדרוש הנ"ל שרפו ידיהם מתורה, וזה לא נגלה רק בבואם להר סיני, נגלה להם שבהיותם ברפידיים רפו ידיהם מתורה, ועתה נסעו מזה הרפיון.

כל זמן שחיו בפירוד לא ידעו שחסר להם משהו

ר' אשר היה מדבר הרבה על סכנה, דהיינו שאדם צריך לחיות את הסכנה כל הזמן שבלי הקב"ה הוא לא יכול לולי ד' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי, רפידיים נקרא שלמדו תורה אבל רק בתור ידע ולא היה חיים את הסכנה שחייבים עזר אלוקי כל הזמן, אבל להגיע לדעת שיש סכנה אי אפשר לבד וכל זמן שהיו חיים בפירוד לא ידעו כלל שחסר להם משהו וחשבו שהכל בסדר גמור, וכלשונו הקדוש לא הרגישו החיסרון כלל וכל אחד היה לטוב בעיניו, וברגע שהגיעו להר סיני ושם היה אחדות וקיבלו את התורה אז קיבלו את הדעת להבין ולהתחיל לחיות את הסכנה כל הזמן, אבל להגיע לזה הוא אך ורק על ידי אחדות לבד אי אפשר להגיע לזה.

העיקר ללכת עם פנימיות ולא חיצוניות

ב"ה הקמנו קהילה יש כאן חבורות שיעורי תורה עוד מעט גם שמחות נסיעות ומלא דברים טובים, יש כאלו שבאים והולכים ולכל דבר הם באמת משתתפים קצת והם חושבים שהם בסדר גמור, הרי לומדים תורה ובאים קצת לשיעורי תורה משתתפים בשמחת רבינו לכאורה הרי הכל בסדר גמור, אבל העיקר הוא להיות כאן לא בחיצוניות אלא בפנימיות דהיינו לדעת שרק ע"י האחדות הזה אפשר להגיע לחיות את הסכנה כל הזמן עד כמה רחמים אנחנו צריכים לכל דבר ואז באים לכאן עם כיוון אחר לגמרי דהיינו לא לצאת רק ידי חובתו אלא בשביל פנימיות כדי לקנות כאן מהלך בעבודת השם, יש כאלו שמסתובבים עם תחושה שהרי יודעים את הדרך ומה שהרבי מדבר ומה עוד צריכים לעשות, אבל האמת שצריכים לעשות כל דבר בפנימיות להפנים ולחיות את הסכנה שיש בכל דבר.

כולם הגיעו בשבילי

הרה"ק הרבי רבי בונם מפשיסחא זי"ע אמר ששנה אחד הגיעו אליו לחג השבועות ציבור גדול מאוד כחמשת אלפים איש, ואמר שחלק הגיעו לתורות שלו, וחלק הגיעו להקרעפלעך שיהיה בסעודת חלבי, וחלק הגיעו בשביל לשמוע איך הרבי אומר אקדמות, ואולי חמש אנשים הגיעו בשבילי אישי. כאן אפשר לומר שכולם הגיעו בשבילי.

אחד שלא חי את הסכנה מזיק לחבריו

אבל האמת הוא שכל אחד צריך לדעת שהוא הגיעו לעצמו שבלי חברים אי אפשר ואי אפשר להגיע לחיות את הסכנה לבד בלי חבורות ואסופות ונסיעות. אדם יכול לחשוב הרי אני חי כמו שאני רוצה והשני הוא יחיה את הסכנה, אבל ברור שאם נוסעים בספינה ואחד עושה חור בחדר שלו יכול לחשוב הרי זה רק אצלי ומה זה קשור לכולם, אבל האמת הוא שברור לכולם שהספינה הזאת יטבע בים בלי שום ספק כלל, אותו דבר הרי אנחנו קהילה ביחד וברגע שאחד עושה מה שהוא רוצה זה מסוכן מאוד, והעיקר להגיע לחיות עם הסכנה ולדעת שבלי זה אי אפשר וזה יכול להשפיע על כולם ועל כל הסביבה ועל כל העולם כולו.

העיקר לחיות בפחד תמידי

איתא **בחברותא** שלמה המלך אומר במשלי אשרי אדם מפחד תמיד, פירושו מאושר האדם אשר פחד ד' מהווה עבורו ענין תמידי. זאת אומרת שתמיד חי בפחד ממצאותו ותמיד מכיר את שפלותו עד שרואה את עצמו אפס מוחלט, הזקוק תמיד לחסדי השי"ת המרובים שישמור עליו בכל עת ורגע ובכל ענין וענין.

אדם שיש לו פחד אמיתי מגיע לדביקות בהקב"ה

להיות בפחד תמידי אינו חסרון, אדרבה שלמה המלך מתאר את המפחד התמידי כאדם מאושר באמרו אשרי אדם מפחד תמיד, כי רק המפחד התמידי ממצאותו ורק המכיר התמידי בשפלותו רק הוא זוכה להיות דבוק אל השי"ת בורא ומנהיג בדביקות אמיתית. ומי שאין לו פחד תמידי ושפלות תמידי כל ימותו נמצאת בסכנה, כי החשיבה שלו מהאלקות הולכת ומתמעטת עד שעלול לשכוח לגמרי שיש רבש"ע, מפני שהגאווה העצמית תופסת את מקום הדביקות לאלקות. וככל שהגאווה העצמית עולה כך יורדת תחושת דביקות הבורא, כי אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד, כמו כדור שלג הולך ומסתבך עד שמתנתק ח"ו לגמרי מהרבש"ע.

פחד הוא לא דבר מאוים

יש ברחוב נטיה לראות בפחד ד' כדבר מאוים, אנשים חושבים שאם הם מפתחים תחושה של שקט ושלווה יש להם איכות חיים יותר טובה, הם יותר בטוחים הם יותר מאושרים. האמת שטעות הוא בידם. חשיבה זו אינה אלא ניסיון לברוח מההתמודדות ומהכרת המציאות העצמי. הלא המציאות האמיתי הוא כפי שאמרו חז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואם אין הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, כמו שכתוב לולי ד' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. על כן מי שמעלה על דעתו שיש לו היכולת להתגבר על היצר ואינו צריך לקיים מאמר הכתוב אשרי אדם מפחד תמיד אינו אלא טועה.

העיקר של הדרך הוא כשהולך לך הכל על מי מנוחות

עד עכשיו למדנו איך אפשר לדעת אם אתה חי בדרך או לא, אמרנו שתי דברים או איך אדם מתנהג בשעת לחץ וגם איך הוא מתנהג בחברים, עכשיו מחדש ר' אשר שגם האם הוא חי את הסכנה כל הזמן או רק בשעת לחץ, אדם שחי עם הדרך רק אז זה כמו כדור אקומול אבל הוא לא טיפול בשורש הבעיה, אדם שנותן צדקה בשביל שיחיה בני הרי זה צדיק גמור וזה בסדר גמור, אבל העיקר להגיע לחיות עם זה אפילו שלא בשעת לחץ רק כל הזמן לדעת שיש סכנה להבין ולהפנים את זה ולחיות עם זה.

אדם שחי עם הקב"ה רק בשעות הלחץ אינו עובר אותו כראוי

זאת עלינו לדעת אם האדם אינו מתעורר בהכרת השפלות ואינו מתעורר לחיות בפחד מהמציאות העצמי אלא רק בעת הלחץ, זוהי הוכחה שאינו עובד עבודתו בקודש באמת. כי הכרת השפלות המתעוררת רק בעת הלחץ אינה הכרה של שפלות והכנעה כלפי הרבש"ע אלא כלפי עצמו. מפני שעד עכשיו חשב שהוא מוישה גרויס (משה הגדול), חכם הרזים המסוגל לתמרן בכל הענינים ובכל הצרכים עד הצד הטוב ביותר. והנה פתאום מצא את עצמו סגור ומסוגר בתוך צרה ומצוקה וחושב שהכרת השפלות היא המפלט היחידי שלו.

אדם שחי עם הקב"ה רק בעת לחץ זה כמו שלוקח אקמול

שפלות כזאת אינה מופנה כלפי הרבש"ע אלא ככדור אקמול כלפי עצמו. ואם אין לה קשר אל הרבש"ע ברור שלא יצא מזה כלום. אדרבה שפלות כזאת עלולה להוביל את העצבות והיאוש. ההיפוך מהרגשת גדלות העצמי.

אדם שחי בפחד תמידי נמצא בשלווה

מאידך מי שנמצא בפחד התמידי, זאת אומרת שתמיד חי בפחד ממציאותו ותמיד מכיר את שפלותו, הרי הוא מקושר אל מציאות הבורא ומכיר גדלותו יתברך בכל עת ועונה, וממילא אין מקום ליאוש כלל, אדרבה שרוי בשלווה האמיתית, כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי, כתינוק הנמצא בחיק האם בתחושת הביטחון באלקים אין עוד מלבדו.

אדם צריך מתוך התבוננות להכיר שפלות עצמו

האדם נמצא במאבק תמידי בין התחושה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה לתחושה של אשרי אדם מפחד תמיד. אם רצונו של האדם להיות דבוק אל השי"ת בדביקות האמיתית אין לו דרך אחרת מאשר להתבודד תמיד בינו לבין עצמו ולהתבונן בגדלות הבורא ובשפלות עצמי עד שיגיע להכרה הברורה שאין אדם נוקף אצבע מלמטה אלא א"כ מכריזין עליו מלמעלה. ומתוך הכרה זו עליו לצעוק אל השי"ת מקירות הלב. הורנו ד' דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך, מאידך אם לא יתאמץ להכיר שפלות עצמו מתוך התבודדות והתבוננות, עלולה להתפתח אצל האדם התחושה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה.

הכאב בא לעזור לך ולא להציק לך

ואז הקב"ה ברחמיו המרובים יביא על האדם מצוקה כל שהיא, כדי לעודדו ולדרבנו על ההתבודדות והתבוננות על מנת להגיע אל הכרת השפלות האמיתית. והנה כאשר האדם קולט מיד שהמצוקה הזאת הוא אות מבעל הרחמים הרי זה טוב, אבל אם ח"ו אינו קולט מיד הרי שהמצוקה תתרחב יותר ויותר עד שיגיע למצב של כאבים המביאים את האדם לעצבות לייאוש ולדיכאון. ע"כ חשוב מאוד לקבוע עיתים להתבודדות ולהתבוננות ולהרבות בתפילה להשי"ת להתעורר בהכרת גדלות הבורא ושפלות העצמי ללא לוויו של כאבים ומצוקות.

עלבונה של תורה הם אלו שלומדים אותו בחיצוניות

היוצא לנו מכל זה שאדם צריך לפחד ולהיות בסכנה כל הזמן ולא רק בזמני לחץ או בעת מצוקה, ואת זה קבלנו בקבלת התורה ומגיעים לזה על ידי אחדות עם חברים. וזהו אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, דהיינו כשלומדים את התורה בתור ידע ולא בפנימיות זהו עלבון

בשביל התורה, כי עיקר לימוד התורה הוא שזה יבנה אותך בנפש וזה יעלה אותך בפנימיות, א"כ אוי להם לבריות מעלבונה של תורה שלומדים אותו בתור ידע בלבד ולא לפנימיות.

קשיא על פסוק בתהילים

כתוב בתהילים (פרק סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם ואף סוררים לשון י-ה אלוקים. לכאורה שבית שבי נקרא שקבלנו דברים אחרי מלחמה ואז יש מלא שלל וזה כמו מתנות, ומתנות באדם זה פשוטו כמשמעו א"כ לכאורה מה קורה כאן האם זה הגיע במלחמה או סתם בתור מתנה.

מתנה זה עם תנאים שביה זה בלי תנאים

אלא מסביר הבריסקער רב שמתנה זה מגיע עם תנאים וברגע שאדם עומד בתנאים אז הנותן מתנה מסכים לזה, וברגע שמפיר את התנאים אזי הנותן מתנה רוצה את זאת בחזרה, לעומת זאת שלל שלוקחים אחרי מלחמה שם אין שום תנאים ואף אחד לא יכול לבקש זאת בחזרה. אותו דבר כשמשנה רבינו רצה לקבל את התורה היה לו מלחמה עם המלאכים מה ילוד אישה בינינו ולמה להוריד את התורה לעולם הזה שהוא עולם הגשמי והחומרי.

משה רבינו נלחם להוריד את התורה לעולם

ובסוף שמשנה רבינו הוריד את התורה אזי זה כמו שלל אחרי המלחמה ואז זה ללא תנאים כלל, ואפילו שלפעמים אנחנו לא שומרים את התורה זה נשאר אצלינו וזה לא עולה למעלה בחזרה. וזהו הכוונה עלית למרום שבית שבי שקבלנו את התורה בתור שביה מלמעלה, ואף אם יהיה מצב של סוררים התורה יישאר בינינו וזה לא יעלה בחזרה למעלה.

עשרת הדברות נאמרו לכל אחד מישראל בכל מצב שהוא

וזה מה שאיתא בדברי חיים ובאמת הדברות נאמרו לכל אחד מישראל כמבואר במדרשים ובפיוטים ומזה יוכל כל אחד ליקח מוסר השכל שהשם אתו, ולא ייאש עצמו ממה שעבר עבירות עד הנה, וממה שעדיין אינו מתוקן כראוי, כי באמת הקב"ה מייחד שמו על כל אחד מישראל הגם שעבר עבירות הרבה, וכשעולה ברצונו לשוב ולדבק בד', השם מקרבו ונקרא אלוקיו, גם טרם שעשה תשובה הראוי על פי תיקון התשובה המבואר בספרי היראה.

קשיות על הגמרא אי לאו האי יומא

איתא בגמרא רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תלתא, אמר אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא. פירוש רש"י עבדי לי, היה מצווה לאנשי ביתו להכין לו סעודה. תילתא, שלישי לבטן, ומובחר הוא. אי לאו האי יומא, שלמדתי תורה ונתרוממתי, הרי אנשים הרבה בשוק ששמן יוסף, ומה ביני לבינים. רש"י מוסיף המילה ונתרוממתי, וצריכים מהו הכוונה בזה.

אדם צריך על ידי התורה להתרומם להקב"ה

אלא כנ"ל אפשר ללמוד תורה בתור ידע ואפשר ללמוד תורה להגיע להקב"ה, אדם שלומד בתור ידע התורה לא פועל אצלו שום דבר והוא לא משתנה כלל, לעומת זאת אדם שלומד תורה להגיע להקב"ה ולפנימיות בכל דבר התורה מעלה אותו לעוד יותר, וזהו הלשון שלמדתי תורה ונתרוממתי התורה אמור לעלות את האדם למדרגות גבוהים בעבודת השם, אבל אם

זה לא קרה אלא סתם למדתי והמשכתי הלאה אז יש הרבה אנשים שקוראים להם יוסף שלומדים תורה סתם, א"כ מה ביני לבינם.

רק ע"י אחדות וסכנה מגיעים לתורה

היוצא לנו מכל זה שצריכים ללמוד תורה להגיע לפנימיות ולהגיע לזה הוא אך ורק על ידי שחיים את הסכנה כל הזמן ולא רק בעת לחץ ומצוקה אלא אשרי אדם מפחד תמיד, ולהגיע לחיות ככה צריכים להיות באחדות וללמוד תורה, ורק ע"י התורה אפשר להגיע לכל זה, כי התורה נותן לאדם שלוה ורגיעות הנפש ונותן לאדם כוח ומוח להחזיק מעמד בכל מצב שהוא.

קידוש יום טוב בבוקר**למה המלאכים לא רצו שהתורה ירד למטה**

כתוב כשהקב"ה רצה לתת את התורה לבני ישראל המלאכים לא רצו וטענו שזה צריך להישאר למעלה ולא להוריד אותו למטה לעולם הזה. לכאורה הרי לפני זה הקב"ה הסתובב עם התורה אצל אומות העולם ורצה לתת להם את התורה, לכאורה למה אז המלאכים לא קפצו למה מורידים את התורה למטה.

יש אנשים שמאוד עסוקים עם שעון

אלא יש אנשים שמאוד עסוקים שכל דבר חייב להיות לפי השעון, מחכים לשקיעה ולנץ ולחצות ולעוד זמנים מיוחדים, הגויים הם גם כאלו אנשים שהכל חייב לדפוק לפי שעון שוויצרי ואסור בשנייה אחד, המלאכים למעלה גם שם הכל נוסע כמו שצריך והכל דופק כמו שצריך להיות, אי"כ כשהקב"ה רצה לתת להם את התורה אז הם לא הגיעו בטענות כי גם למעלה וגם למטה זה אותו דבר בזמנים ובסדר.

בני ישראל חיים למעלה מהזמן

אבל כשרצו לתת את התורה לבני ישראל אז הם קפצו כי יודעים שאצלנו אין שעון ואין זמן, הכריזו שבעשר מתפללים מלאכים יורדים ורואים שאין אף אחד ואין כלום, אז הם התחילו לצעוק שאי אפשר לתת את התורה לבני ישראל כי אנחנו אנשים מסודרים עם זמנים ובני ישראל הם למעלה מן הזמן ואי אפשר לתת להם את התורה.

צריכים לקבל את התורה אפילו כשזה לא הולך

וביתר עומק הכוונה הוא, שגוי מקבל את התורה רק כשהולך לו ומתי שלא הולך לו אז הוא מוכן לזרוק הכל, אותו דבר מלאכים אצלם הכל דופק ואין להם קשיים ומצבי לחץ, משא"כ בני ישראל הם מוכנים לקבל את התורה בכל מצב שהוא אפילו כשזה לא הולך כמו שרוצים, ואת זה המלאכים לא הבינו שהם רוצים שהכל ידפוק כמו שצריך ואנחנו אפילו כשזה לא הולך ג"כ אנחנו חיים אחד עם הקב"ה.

משיח לא מגיע כי הוא חסיד

מסופר שהיה פעם אסיפות רבנים בהונגריה, והשתתפו שם מהר"ם שיק שהיה גדול הדור והיה אמור להגיע ג"כ הדרכי תשובה ממונקאטש זי"ע, וכדרך החסידים הגיעו מאוחר וכולם חיכו לו. וכשנכנס אמר לו מהר"ם שיק לכאורה למה משיח לא מגיע, אלא כתוב הקב"ה יושב על כיסא רחמים אי"כ למה הוא לא מגיע, אלא ומתנהג בחסידות הוא מגיע מאוחר כי הוא מתנהג כחסיד.

נעילת החג

הפטוקים בענין קבלת התורה

בפסוק (ואתחנן) ותאמרו הן הראנו ד' אלקינו את כבודו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי ידבר אלקים את האדם וחי. ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת אם יוספים אנחנו לשמוע את קול ד' אלקינו עוד ומתנו. כי מי כל בשר אשר שמע קול אלקים חיים מדבר מתוך האש כמונו ויחי. קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר ד' אלקינו ואת תדבר אלינו את כל אשר ידבר ד' אלקינו אליך ושמענו ועשינו. וישמע ד' את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר ד' אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו.

מהו הכוונה היטיבו את אשר ידברו

דהיינו הקב"ה נהנה מה שבני ישראל אמרו שמפחדים לדבר ישיר עם הקב"ה, תחשוב שאני רוצה לדבר אתך ואתה לא רוצה איך אפשר ליהנות מזה, א"כ איך יכול להיות שהיה אז היטיבו כל אשר דברו, הרי הקב"ה רוצה לדבר אתנו ואנחנו לא רוצים איזה הנאה זה. ולא רק זה אלא שאמרו הלאוי שזה ככה כל הזמן מתי שאני רוצה לדבר אתכם אתם תגידו תעזבו אותי ולך למשה רבינו, האם זה נקרא הנאה היטיבו כל אשר דברו.

סיפור עם הרה"ק מקאברין

כתוב בתורה ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות. פעם אחת בליל חג השבועות הרה"ק מקאברין זי"ע חזר על זה כמה פעמים בהתלהבות דקדושה, ואמר איך יכול להיות כזה דבר שכולם מחכים כבר מעל אלפיים שנה לקבל את התורה, ואיך יכול להיות שאומרים לו דבר אתה ונשמעה פן נמות, הלא כולם מחכים לזה ארץ יראה ושקטה תנאי התנה הקב"ה במעשה בראשית אם בני ישראל יקבלו את התורה הרי טוב ואם לאו יחזור העולם לתוהו ובוהו, ומרוב התלהבות התעלף על המקום, וככה היה בשני ימי החג שחזר על המאמר והתעלף במקום.

מלאכים משבחים את הקב"ה ולא חוזרים לזה לעולם

אומרים באקדמות מה ההבדל בין בני ישראל למלאכים, המלאכים הולכים בזריזות נמרצת לכל אתר דמשתלחין זריזין באשותא. מברכין בריך יקרה בכל לשון לחישותא, מאתר בית שכינתיה דלא צריך בחישותא, ממקום בית שכינתו שאין צריך לחפש אותו ולומר איה מקום כבודו כי הוא יתברך מלא כל הארץ כבודו. נהים כל חיל מרומא מקלסין בחששתא, נהמת כל חיל מרום, משבחים בפחד ורעדה, נהירא מלכותיה לדר ודר לאפרשתא. סדירא בהון קדשתא וכד חלפא שעתא, שגור בפיהם הקדושה, וכאשר יעבור השעה והזמן, סיומא דלעלם ואף לא לשבועתא, הם מסיימים לעולם, חוזרים לנהר דינור ונשרפים שם, ואין חוזרים לאמרה אפילו לאחר ז' שנים ויותר לא רואים אותם כלל.

בני ישראל יכולים לשבח את הקב"ה מתי שרוצים

אבל בני ישראל עדב יקר אחסנתיה חביבין דבקבעתא, אבל ישראל שהם גורל יקר נחלתו, חביבים שניתן להם רשות לשבח בקביעות. עבידין ליה חטיבה בדנח ושקעתא, עושים לו חשיבות ומשבחין לו בזריחת השמש שחרית ובשקיעתה ערבית, תמיד הם מקבלים עול

מלכות שמים. פרישן למנתיה למעבד ליה רעותא, נבדלים הם לחלקו לעשות לו רצונו. פרישותיה שבחיה יחוון בשעותא, נפלאותיו ושבחו יגידון בכל שעה.

הקב"ה מחכה לתפילות בני ישראל

צבי וחמיד ורגיג דילאון בלעותא, הקב"ה מחכה בכליון עינים מתי בני ישראל ילמדו ויתפללו לפניו. צלותהון בכך מקבל והניא בעותא, תפילתם לכן מקבל ומועיל הבקשה. קטירא לחי עלמא בתגא בשבועתא, תפילתם נקשרת לראש חי העולמים, בכתרו בשבועה. קבל יקר טוטפתא יתיבא בקביעותא, ומונח נגד כבוד התפילין יושבת בקביעות. רשימא היא גופא בחכמתא ובדעתא, וגם רשום היא עצמה, בתפילין של ד' בחכמה ובדעת. רבותהון דישראל קראי בשמעטא, שבחן של ישראל הכתובים בפסוקים המובאים בגמרא. שבח רבון עלמא אמירא דכוותא, שבח אדון עולמים, אמירה טהורה. שפר עלי לחוויה באפי מלכותא. יפה עלי להגיד בפני מלכי האומות הקב"ה מספרת זאת לכולם.

העיקר להיות בעולם ולהילחם עם היצר

א"כ אמר הרה"ק מקאברין זי"ע: אם אנחנו הולכים למות כל יום מחדש למה צריכים אנו זאת על זה יש לך כבר מלאכים ולא צריכים אותנו לכל זה, ואמר ע"ז הקב"ה אתה צודק כי אני נתתי את התורה כדי שתשארו בעולם חיים ויהיה לך מלחמה עם היצר הרע כל החיים אבל למות מזה לא צריכים.

לבד אי אפשר להשלים את המטרה

והנה נראה להסביר עוד דאיתא בחברותא האדם הוא פלג גופא ואי אפשר לו להשלים מטרתו בעולם כאשר הוא בינו לבין עצמו, קבלת התורה היה ויחן שם ישראל נגד ההר שזה רק ע"י אחדות הגיעו לתורה, וכמו שכתוב או חברותא או מיתותא, ובמיוחד מה שאמרו חז"ל על השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה וחייו אינו חיים. כך שבוודאי כל אחד ואחד צריך לעשות את כל מה שניתן לעשות כדי שלא יהיה בודד ומובדל מהחברה משפחה וכדומה. כי לבד לא ניתן להשלים מטרתו בחיים אשר למענה נברא.

יש קשר שזה לקיום העולם ויש קשר שזה מעצבן

אבל איך אפשר לדעת האם הקשר הוא לקיום העולם או שזה עולה על עצבים, לפעמים זה חיבוק דוב וזה מפריע מאוד, אמנם צריכים לדעת שקשר אמיתי ומועיל בין איש לאשתו וקשר אמיתי ומועיל בין אדם לחברו אינו דבר פשוט, לא בזה שמתחננים ולא בזה שיוצרים קשר עם חבר או ידיד כבר השיגו את המטרה, לפעמים אדם אומר לעצמו שזה לא מה שחשבת מהתחלה וזה לא זה, צריכים הרבה לעמול ולטרוח על מנת להגיע לקשר אמיתי ומועיל, ואם מיד אדם חושב שזה לא זה הקשר נהיה על ידי אינטרסים בלבד. קורה ברוב המקרים שמתחננים ויוצרים קשר עם החבר אין זה קשר אמיתי כלל, קשר זה הוא ניצול מלוכלך שמנצלים את השני עבור השלמת האינטרסים שלו.

אדם שחי אינטרס ברגע שהוא לא יכול להשיג הוא מסתבך

כי ברגע שאדם חי בשביל אינטרסים מיד כשרואה שהוא לא יכול להשיג מה שהוא רצה הוא מסתבך ולא יכול לצאת משם, קשר כזה אינו פורה כלל, אדרבה קשר שבנוי על מלוי התענוג העצמי גורם תסכול נוראי ומפח נפש שהולך ומסתבך בלי אפשרות לצאת ממנה. לא פעם ניתן

לראות איך שקשר בין איש ואשה יוצרים קשרים בעייתיים. וככל שמנסים להתערב במצב ולנסות להסדיר את העניינים גורמים לפלונטר יותר גדול.

יש אנשים שמספקים את עצמם בניצול הזולת

זאת עלינו לדעת מי שחושב שיצליח להשלים את התענוג העצמי דרך ניצול הקשר עם הזולת אינו אלא טועה. אף פעם לא יצליח למלאות את סיפוקו. כי עוד לפני שמגיע אליו התחושה שאכן השיג את התענוג שלו כבר מתעוררת אצלו הרצון להשיג פי מאה ממה שלכאורה השיג. אין אדם מת וחצי תאוותו בידו. ולכך כאשר מגיע אליו הסיפוק בהשגת התענוג, הוא מיד דוחה את הסיפוק כאילו בתחושה של חבל שלא עשיתי מאמץ יתר בניצול עבור האינטרסים שלי.

אדם שחי ככה נשאר במצב של פלג גופא

נמצא שאם מנצל את הקשר עם הזולת כדי למלאות את התענוג העצמי לא יצליח בכלום ונשאר כאילו באותו המצב של פלג גופא. והרי הוא מוציא כל הזמן כמה שיכול מהחבר ולא מספיק לו שום דבר כל הזמן. מצאפ איהם אויס די בליט און מלאסט איבער א רביעית בליט שיחיה הלאה ויעשו את זה עוד פעם מחדש. ועוד בתוספת של פנטזיות ותסכולים מחמת התחושה שהלא יש לו אשה ויש לו חברים, ומשום הכי הוא חושב שיכול לעשות מה שהוא רוצה ואני לא רוצה את החבר הזה ורק הזה והוא לא רוצה אותי ואני כן רוצה וכן הלאה כל מיני שטויות שיש לאנשים בנושא של חברים.

אדם שחי ככה חברים סובלים ממנו

ואינו מעלה על דעתו כלל לחשוב שמנצל את הקשר בכיוון ההפוך, והחבר הזה סובל ממנו מאוד ואינו חושב שבאמת הוא סובל ממנו, ועוד חושב עד כמה הוא טוב וכדי להיות חבר שלי ומשום הכי היות שאני כזה טוב ממילא אני רוצה אותו, ובנתיים החבר סובל ממנו מאוד כי אני לא רוצה אותו אלא אותי בשביל האינטרסים שלי, ולמעשה מנצל את הקשר לא לתת אלא רק לקבל שזה קשר לא נכון, משל מהברגה שמסובבים את המברג בכיוון ההפוך האם הבורג יתפס.

אדם מתחתן כדי לבנות את עצמו בנפש

ואיך באמת אפשר לדעת מה הכיוון הנכון, איך אפשר לדעת האם השני באמת חבר שלי או לא, ואיך אפשר לדעת האם אני חבר טוב בשביל השני או לא, הדרך האמיתי בהשגת התועלת בקשר בין איש לאשתו ובין אדם לחברו הוא בזה שהאדם יתבודד בינו לבין עצמו בהתבוננות ובריבוי תפילה לרבשי"ע שיגלה לנו מה תפקידו בעולם, כלומר לאיזה מטרה באנו לעולם. בשעה שאנו מתבודדים בינינו לבין עצמנו אין להעלות על המחשבה ובשפת הלשון מה שנדרוש מהאשה או מהחבר, אלא אך ורק לחשוב ולהתפלל על מה שאני צריך לעשות בחיים, הן בצרכים המעשיים, והן בצורך להיות נמנע מכל מיני כישלונות. והעיקר לדעת שאדם מתחתן כדי לבנות את עצמו נפשית ולא בשביל תענוגים.

אדם יכול לרמאות את עצמו ולמעשה זה מעשה היצר

מאוד מאוד קשה להבחין בין חיפוש השלמות התענוג העצמי באמצעות הקשר עם האשה או החבר לבין ניצול הקשר עם האשה או החבר למלוי המשימה אשר למענה נברא. כי לכאורה

האדם מסוגל לרמות את עצמו לראות בחיפוש אחר התאוות שלו ולחשוב שיש בה מטרות רוחניות, בו בזמן שיתכן שאינו אלא תאוות היצר, ד' ירחם, הוא מסתובב שיש לו חברים, אבל מה שהחבר יכול לתת לך הוא לא מגיע לזה. אייכ איך יוכל האדם להבחין אם השאפתנות באה מצד הקדושה או מצד היצר הרע.

אדם צריך לדעת שלפעמים החבר לא יכול

העצה שאני רוצה לייעץ לכם בענין זה הוא כך, הלא יש לאדם כמה וכמה תפקידים בחיים הלא בכל רגע התפקיד משתנה בהתאם למציאות בו הוא נמצא באותו רגע. בזה הנני מיעץ לכם להעביר את התענוג או את השאפתנות לנושא אחר מתוך הנושאים שאנו מחויבים. למשך סדר היום של האדם מתחלק לכמה חלקים, כגון זמנים לאכול ולשתות וכדומה, זמנים בתעסוקה הקבועה והמזדמנת וכו' וכו'. ואם פתאום הרגע הוא צריך את החבר אבל כרגע הוא לא יכול, ואז אדם מתרגז למה אתה לא רוצה לדבר אתי עכשיו הרי הרגע אני רוצה לדבר אתך, התקשרתי כמה פעמים ולמה לא ענית לי את הטלפון, ומה אתה חושב שאין לו שום עיסוקים במשך היום כמוך כרגע הוא לא יכול.

העיקר לראות האם אני מסוגל לדחות את התענוג או לא

הלא החברות בא כדי לבנות אותי אני לא מטפל שלך התקשרתי ולא ענו לי, תנסה להיזי את זה קצת ותראה מה קורה אצלך באותם רגעים, כגון את התענוג באכילה לדחות לפרק זמן מאוחר ולנצל את הקשר לדברים אחרים. והעיקר בכל דבר לראות האם אתה יכול לדחות את זה לזמן אחר ובו זמנית להפוך את הקשר לדברים אחרים או רוחניים ואפילו חומריים אחרים, וברגע שאדם לא מסוגל לעשות כן סימן שאין לו קשר נפשי אלא שזה קשר מלא אינטרסים, ואם האדם מצליח להעביר את התענוג לדברים אחרים זוהי הוכחה שהתענוג הוא חלק ממילוי המשימה אשר למענו נברא ואז ניצול הקשר עם האישה והחבר חיובי ביותר.

ואפשר להעביר אותו בתענוג רוחני או גשמי

האדם צריך להשלים את התענוג בעבודה העצמית והוא בזה שמעביר התענוג הנוכחי לתענוג אחר, אין הבדל במה הוא מעביר אותו, כל אחד יעביר כפי דרגתו, יכול להיות במציאות הוי-ה, יכול להיות בדמיון הוי-ה, ואפילו בהעברת התענוג באיזה מציאות גשמי, כגון תענוג בסיודור הדירה, גינון וכדומה, העיקר שיעביר את התענוג ממה שנתפס בו ואז זוכה לתענוג מושלם בין בענינים ששייכים לעצמו ובין בענינים ששייכים אל הזולת. ובין בענינים הקשורים להקב"ה. העיקר לראות לעשות משהו עם התענוג שבווער לך עכשיו.

אדם שמצליח להעביר את התענוג יש לו קשר נכון ואמיתי

העצה שאמרתי לכם היא עצה פשוטה ובדוקה, שימו לב לתוצאות של העברת התענוג, אם הצלחתם להעביר בלי תופעות לוואי של לחץ ומצוקה יש בזה הוכחה שהקשר עם האישה או החבר הוא קשר טוב ומועיל. ואם נתקלתם בקושי מסוים בהעברת התענוג, יש בזה מקום לביקורת עצמית אולי מהות הקשר אינו מהמקור האמיתי של או חברותא או מיתותא ואולי אינו מהמקור האמיתי של מצא אשה מצא טוב כי יתכן שאינו קשור כלל בזולת אלא שקשור באינטרסים העצמיים ולכך קשה לו להעביר את התענוג לנושא אחר. ולא רק שזה לא בונה אותך אלא שזה מחריב אותך.

אם אני לא יכול לעצור את עצמי סימן שזה קשר אינטרסים בלבד

היוצא לנו מכל זה אם אני רוצה לדבר עם מישהו אחר והוא לא רוצה לדבר אתי אם אני מתרגז מזה סימן שזה לא קשר אמיתי וטוב, כי מותר לו פעם לא לדבר אתך, אבל לכאורה הרי זה בוער אצלי עכשיו לדבר אתו, אבל אני צריך להבין שהוא בסך הכל אדם כמוך ולא תמיד הוא יכול לדבר אתך, ואתה יכול לנסות את זה על עצמך ג"כ לראות האם אתה מסוגל לעשות משהו אחר או לא, כי ברגע שאדם לא יכול לעצור את עצמו סימן שזה לא קשר אמיתי אלא רק אינטרסים בלבד.

הבעיה הוא שחשב שהוא מאטקע חתן

וזה מה שאנו מספרים כל חג בנעילת החג, שהיה בחור שקראו לו מאטקע נער, לימים נהיה חתן ומאז קראו לו מאטקע חתן. בשבע ברכות האחרון ראו שהוא עצוב מאוד ולא שמח, שאלו אותו לפשר הדבר, וענה שעד עכשיו קראו לי מאטקע חתן עוד מעט אני חוזר למאטקע נער. וההסבר הוא שהוא חשב שהוא כבר במצב של חתן והוא יכול לעשות מה שהוא רוצה והכל שלו כבר, אבל פתאום רואה שזה לא בדיוק מה שהוא חלם וזה משהו אחר, אבל האמת שאדם צריך לדעת שהוא היה נער ויהיה נער סגייט זיך גארנישט טוישן. הבעיה הוא לא מאטקע נער אלא זה שחשב שהוא מאטקע חתן, ומתחיל לבכות כשרואה שהוא לא מה שחשב שזה יהיה באמת.

מזה שאי אפשר לעשות בונים את הנפש הרבה יותר

אבל האמת הוא שאדם צריך לדעת שכל התכלית של הנישואין הוא כי לא טוב האדם לשבת לבד והוא חייב את זה כדי לבנות את עצמו, ואיך אפשר לראות האם זה קשר נפשי או קשר גופני, זה כשאדם לא יכול לעשות מה שהוא רוצה, כי מזה לבד שאדם לא יכול לעשות מה שהוא רוצה בזה הוא יכול לבנות את עצמו הרבה יותר ממתי שזה זמין ומיד.

אי אפשר לעמוד עם הקב"ה כל הזמן

וממילא אמר הקב"ה לשבת כל היום ולדבר אם אתה לא יכולים לסבול את זה אז היטיבו את אשר ידברו. הקב"ה נהנה מזה שהם אמרו לו את זה, כי לא כל אחד יכול לעמוד שם כל הזמן, הוא רוצה להיות חבר שלך והוא נותן ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוויני לו ויושיענו.

העיקר לשמוע רעיון מכל אחד ולחזק את השני

וזה הענין להתאסף חברים ביחד, אתה רוצה שהקב"ה ידבר אתך ישירות אני לא מאחל לך זאת, אבל ברגע שיושבים חברים ביחד והקב"ה יש לו את השפה עם כל אחד בדרך שלו, והעיקר לשמוע רעיון מכל אחד ולחזק את השני, אז אומר הקב"ה היטיבו את אשר ידברו, נכון שצריכים סדר משה אהרן כהנים שבעים זקנים אבל הקב"ה נהנה מתשובת בני ישראל.

אסור לשלוט על החברים

דוד המלך הגיעו להיות דוד מלך ישראל חי וקים ע"י היסורים שעבר עליו, ר' אשר היה אומר לא זכיתי לעבור כאלו יסורים קשים ומרים כמו דוד המלך. ולא כל אחד יכול לעמוד בכאלו

יסורים גדולים. דוד המלך חיפש להיות בקשר עם אנשים קשר נפשי ולא גופני, והיה אחד עם יונתן אהבה שאינה תלויה בדבר, והיה אחד עם הפוחזים וריקים, העיקר צריכים לשבת עם חברים אבל לא שהשני חייב להיות משועבד לך וחייב לך את כל העולם, כי ברגע שהשני כבר משועבד לך הוא כבר השונא שלך ואתה כבר רץ אחריו כל הזמן ואתה כבר מדבר עליו לשון הרע ושונא כל מיני שטיקלעך אז חסר עדיין באהבה שאינה תלויה בדבר.

בני ישראל הרגישו שזה יכול להחריב להם ולא לבנות

א"כ בני ישראל אמרו שהם רוצים להיות אחד עם הקב"ה אבל אני מרגיש שאני לא יכול וזה קשה לי בזה, ואני יכול להגיע למצב של פן נמות וזה לא יבנה אותי אלא זה יכול לחרוב לי את כל מה שיש לי, אז אמר הקב"ה היטיבו את אשר ידברו.

הפסוקים בענין זה

ותאמרו הן הראנו ד' אלקינו את כבודו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי ידבר אלקים את האדם וחי. ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת אם יוספים אנחנו לשמוע את קול ד' אלקינו עוד ומתנו. כי מי כל בשר אשר שמע קול אלוקים חיים מדבר מתוך האש כמונו ויחי. קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר ד' אלקינו ואת תדבר אלינו את כל אשר ידבר ד' אלקינו אליך ושמענו ועשינו. וישמע ד' את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר ד' אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו. מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי ולשמור את כל מצותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעולם.

חברות זה לא לדקה אלא לעולם

חברות זה לא לדקה אחת בלבד אלא זה צריך להימשך דורי דורות, אם זה חברות באינטרסים כולם בורחים מיד ואף אחד כבר לא נמצא שם, אבל אם זה קשר נפשי כולם נמצאים שם, וזה אדם רואה כשזה לא הולך כמו שאתה רוצה ואתה מבין שהוא לא יכול והוא מבין את זה או שאתה לא יכול והשני מבין זאת זהו קשר עולמית.

היום אפשר להסתובב עם התורה בכיס

וזה מה שדברנו בכניסת החג מצד אחד צריכים לחיות את הסכנה שאי אפשר לבד כלל, ומצד שני צריכים לדעת שרפו ידיהם מדברי תורה, והיה אז כפה עליהם ההר כגיגית, לכאורה הלא בני ישראל אמרו נעשה ונשמע ולמה צריכים את הכפה עליהם, אלא בוודאי היה נעשה ונשמע כי היום אפשר להסתובב עם כל התורה כולה במכשיר קטן מאוד, ואדם מסתובב עם זה כשהולך ברחוב או כשהוא נוסע ושומע אז קצת קול ד' במקום לשמוע שטויות.

העיקר הוא לחיות עם התורה

אבל הקב"ה אמר אני לא נתתי לכם את התורה כדי שתתחילו לשמוע מה שאני רוצה להגיד לכם, אלא צריכים לחיות עם התורה או חברותא או מיתותא, הזוהר הק' אומר כשאדם לומד תורה יש לו חברותא הקב"ה בעצמו שזה ע"י האותיות התורה שהוא לומד כל הזמן, וזה ישראל אורייתא קוב"ה חד הוא, ומכל אות שיהודי מוצא מהתורה נהיה עם זה מקושר לתורה הקדושה.

להגיד מילים בלי להגיע לפנימיות זה כלום

מאיך יש כאלו שאומרים תהילים או שלומדים עיון או ספרי חסידות אבל העיקר מכל הנ"ל שתהיה אתי עם הקב"ה, אבל סתם להגיד מילים ואתם לא אתי מה יש לי מזה כלל, א"כ כפה עליהם הר כגיגית כי אי אפשר לשחק עם זה, והקשר של חברים ובני ישראל חייב להיות חזק מאוד ואם לאו שם תהא קבורתכם, לא שתהיו קבור תחת ההר אלא אתם קוברים את עצמכם בזה שאתה לא לומדים את התורה עם תכלית, כי בלי התורה אי אפשר כי או חברותא או מיתותא, והכל תלוי איך בונים את החברות, כי ברגע שבונים זאת בצורה כזאת שאפשר להחזיק את הראש הלאה אז היטיבו את אשר דברו.

אדם צריך לבנות את עצמו ואת הסביבה שלו

היוצא לנו שצריכים שתי דברים, דבר ראשון להחליט מה אנחנו מחפשים בעולם ובשביל מה באנו לכאן, ולא לחשוב כל הזמן במה אפשר לנצל את השני, אדם שנכנס אלי אחרי הרבה זמן שלא היה כאן מיד אני שואל אותי מה אתה רוצה ממני עכשיו, בהתחלה הוא ידבר ממזג אויר ובסוף אולי הוא יגיד לך מה הוא רוצה, מחברותא כזאת לא יוצא כלום, וברגע שאדם עושה מה אני מחפש כאן ואיך אני יכול לבנות את עצמי בחיים שלי, כזה חברותא יחזיק מעמד, וחבר כזה בזה אני בונה את עצמי ואז אני חבר שלי ושל הסביבה שלי עלי וכל כל בני ביתי ועל כל הנלוים עלי, ולא רק בשביל אינטרסים אלא כדי לבנות את עצמי זה היטיבו את אשר ידברו.

עוד שש עשרה שבועות מגיע ימים הנוראים

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר בשם **האמרי יוסף זי"ע** שמהיום עוד שש עשרה שבועות אומרים כבר מלכות זכרונות ושפרות. והעיקר לראות שהקשר יהיה לא רק בשבועות אלא לכל השנה, כי אם הקשר היה רק לאקדמות ולקרעפלעך ולעוגות גבינה אם ככה אנחנו כבר מאטקע נער ולא חתן, אפשר להיות מאטקע נער ולהיות מאקטע חתן, ואפילו שזה לא מה שחשבתי אבל בזה הולכים לבנות קשר לכל המצבים בעולם.

יצא לאור קובץ שיחות קודש ג' חלקים משנת תש"פ – פ"א

ובו כל השיעורים שנאמרו בספר הק' שפת אמת במשך שנה תמימה.

מחיר לכל ג' החלקים 250 ₪ בלבד.

ניתן להשיגו אצל הרב יצחק טווערסקי בטל: 0527673016